

ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จมีคุณสมบัติอย่างไร?

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กฤษณา ลิกขมาน

ผู้อ่านจะสามารถดูว่ามีหรือไม่มีคุณสมบัติข้อใด หากข้อใดยังไม่มีการพยายามสร้างขึ้นหรือปรับใช้กับตนเอง ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. การหาวิธีที่เหมาะสมกับตนเอง ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จรู้ว่า วิธีการเรียนแบบใดเหมาะสมและให้ประโยชน์แก่ตนมากที่สุด เช่น บางคนชอบเขียนคำศัพท์ใหม่ ๆ แล้วจึงจะจำได้ บางคนไม่ต้องเขียนหรือเห็นตัวอักษรก็สามารถจำได้ บางคนสามารถฟังและฝึกพูดในชั้นเรียนได้เลย บางคนต้องกลับไปทบทวนและคิดแล้วจึงจะเข้าใจ ไม่จำเป็นที่ผู้เรียนที่ไม่ค่อยชอบแสดงออกในชั้นเรียนจะเป็นผู้เรียนทางภาษาที่ไม่ได้เรื่องเสมอไป เมื่อกลับไปทบทวนแล้วบางคนก็สามารถทำได้

Thodore Rogers ได้สรุปวิธีการสอนและการเรียนไว้ในการเสนอรายงาน “Ater Methods. What?” ในการประชุมเรื่อง “Languages Teaching Methodologies in the Nineties” ณ ประเทศสิงคโปร์ เกี่ยวกับการเรียนการสอนไว้ดังนี้

วิธีการสอน

ครูแต่ละคนมีวิธีการสอนที่ต่างกัน หรืออาจจะใช้หลาย ๆ วิธีผสมผสานกันดังวิธีการสอนต่าง ๆ ต่อไปนี้

- Discussion Method เน้นที่การอภิปรายถกเถียงในชั้นเรียน
- Information Method เน้นการให้ข้อมูล เช่น การบรรยาย
- Internet การใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อส่งเสริมการอ่านและเขียน การนำอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการส่งเสริมการเรียนรู้ในห้องเรียนข้อมูลข่าวสารจากอินเทอร์เน็ตมีหลากหลาย และช่วยให้เรียนทำกิจกรรมเรียนรู้ สนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดลักษณะนิสัยใฝ่รู้ข่าวสารข้อมูลด้วยตัวของเขาเอง

- Coaching Method เน้นที่การแนะนำ ฝึกฝน
- Self-Discovery Method เน้นที่การให้ค้นพบด้วยตนเอง

ครูจะมีบทบาทต่าง ๆ กันคือ เป็น

- ผู้จัดหาข้อมูลและผู้ฝึกทักษะ
- บุคคลที่น่าสนใจ มีความรู้และข้อมูล เต็มเปี่ยม
- ผู้อำนวยความสะดวกที่ใส่ใส่นักเรียน
- นักปราชญ์

วิธีเรียน

ผู้เรียนแต่ละคนก็มีวิธีการเรียนที่ต่างกันเช่นกัน หรือบางคนอาจจะใช้หลาย ๆ วิธี ผสมผสานกันวิธีการเรียนที่ Rogers สรุปได้คือ

- Reflective Observation (Watching) เรียนรู้โดยวิธีการสังเกต การเฝ้าดู
- Abstract Conceptualization (Thinking) เรียนรู้จากการคิดเป็นนามธรรม
- Active Experimentation (Doing) เรียน โดยการทดลองอย่างเอาจริงเอาจัง
- Concrete Experience (Feeling) เรียน โดยสัมผัสกับประสบการณ์ตรง

วิธีการเหล่านี้จะแสดงออกเป็นวิธีการเรียนต่าง ๆ ในขณะที่เรียนดังนี้

- ฉันชอบจัดการรับความรู้สึก
- ฉันชอบเฝ้าดูและและเรียน
- ฉันชอบคิดเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ
- ฉันชอบฝึกปฏิบัติ

จะเห็นได้ว่า มีวิธีการเรียนการสอนหลายแบบต่างกัน ลองพิจารณาว่า เราเป็นผู้เรียนแบบใดหรือผสมผสานกันระหว่างหลาย ๆ แบบ ผู้เรียนบางคนอาจไม่ชอบมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางภาษาในชั้นเรียนแต่ใช้วิธีการสังเกต เฝ้าดู และกลับไปฝึกเอง บางคนอาจชอบการฝึกปฏิบัติต่าง ๆ ครุมาบรรยายให้ฟังก็ไม่ชอบผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จ แม้เมื่ออยู่ในสถานการณ์ การเรียนภาษาที่ตนไม่ชอบก็สามารถปรับให้เข้ากับความต้องการเฉพาะตนได้ แต่ผู้เรียนภาษาที่อ่อนจะไม่ใช่เข้าใจว่าตนเองมีปัญหาในการเรียนภาษาอย่างไร ไม่ค่อยปรับตัวไม่สามารถจัดระบบความรู้ที่ได้รับ

2. การใช้วิธีการเชิงรุก ในการเรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จ จะเกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาอย่างกระตือรือร้น กำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนและพยายามหาโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอยู่เสมอ ไม่ว่าจะกับเจ้าของภาษาหรือในโอกาสใดก็ตามที่เป็นไปได้ นอกจากนี้ยังไวต่อความหมายแฝงและความหมายทางสังคม ผู้เรียนภาษาที่อ่อนและฝากความหวังไว้กับผู้สอนทั้งหมดและมีทัศนคติแบบเฉย ๆ ไม่คิ่นรนไม่เป็นฝ่ายเริ่ม (Passive)

การเรียนแบบอุปนัย (Inductive Learning) หมายถึง การเรียนที่ไม่สอบกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์หรือกฎอื่น ๆ ตรง ๆ แต่ไม่ค้นพบ หรือสรุปจากประสบการณ์การใช้ภาษา การเรียนเน้นใช้ภาษามากกว่าการเรียนข้อมูลเกี่ยวกับภาษาหรือกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์

การเรียนแบบนิรนัย (Deductive Learning) หมายถึง การเรียนที่เน้นกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และให้ข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับภาษา แล้วนำกฎเกณฑ์นั้นมาปรับใช้กับกรใช้ภาษาในชีวิตจริง การเรียนเน้นที่การศึกษากฎเกณฑ์ทางภาษา

กลวิธีการให้เหตุผลอย่างนิรนัยเป็นการค้นหาโครงสร้าง และการจัดระบบที่มีความหมายต่อผู้เรียนเพื่อที่จะ ได้มาหรือเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ และสามารถนำมาใช้ได้ด้วยกระบวนการทาง

ตรรกะ เช่น การเทียบเคียง (Analogy) การวิเคราะห์ (Analysis) แต่ในขณะเดียวกัน ผู้เรียนก็ต้องให้ความสนใจข้อยกเว้น ข้อจำกัด หรือข้อห้ามของกฎหรือโครงสร้างที่ใช้ดังรายละเอียด เช่น

- สรุปกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์หรือการสร้างคำ โดยการเทียบเคียง
- ค้นหาข้อยกเว้นและข้อจำกัดในการใช้ภาษาไวยากรณ์ การสร้างคำ การออกเสียง
- สังเคราะห์ความเข้าใจระบบภาษา คือ ไวยากรณ์แยกแยะได้ การสร้างคำ การออกเสียง
- ใช้ความรู้เกี่ยวกับข้ออื่น ๆ มาช่วยทำความเข้าใจความหมายโดยรวม เช่น หัวเรื่องที่

กำลังอ่านนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องนั้นมาช่วยทำความเข้าใจและเนื้อเรื่อง

กลวิธีการหาข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ (Resourcing Strategies)

- ใช้เอกสารอ้างอิงภาษาต่างประเทศ เช่น พจนานุกรม รวมคำศัพท์ ตำราต่าง ๆ
- ถามไ้รู้ เช่น ครูหรือเจ้าของภาษา

กระบวนการจำ (Memorization Strategies)

- เชื่อมโยงหรือจัดกลุ่มคำหรือวลีที่จัดอยู่ในกลุ่มเดียวกันหรือไปในทางเดียวกัน เสียงความหมายภาพ การได้ยิน กิริยาท่าทาง กลิ่น รส สัมผัส เช่น ว่าด้วยเรื่องผม อาจจะมีศัพท์เกี่ยวกับทรงผมการตัด การย้อม

- ใช้คำสำคัญในการจำ โดยเทียบเคียงกับคำที่คุ้นในภาษาแม่หรือสร้างภาพเกี่ยวกับคำใหม่

- ใช้เครื่องมือหรือเทคนิคช่วยจำ เช่น การใช้กระดาษการ์ดจดศัพท์เฉพาะตัว คำศัพท์เป็นคำ ๆ และคำศัพท์ในบริบท เช่น ในประโยค หรือเทคนิควิธีการจดบันทึกอื่น ๆ เช่น จดคำที่ไม่รู้ไว้ในกระเป๋าช้าย พอจำได้ก็ย้ายมาไว้ที่กระเป๋าวา

- ให้ความสนใจละเอียดเฉพาะด้าน เฉพาะเรื่อง
- ใช้ภาพลัทธิในการจำ

กระบวนการค้นคืนและใช้ภาษา (Retrieval and Using Process)

1. การฝึกฝน (Practicing Strategies) การฝึกฝนเน้นที่ความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy)

- ทำซ้ำ เช่น พูดซ้ำ เขียนซ้ำหลาย ๆ ครั้ง ๆ
- ซ้อม แสดงบท ฝึกในสถานการณ์สมมติ
- ทดลองใช้คำหรือวลี ในประโยคใหม่
- ประยุกต์ใช้กฎอย่างจริงจัง เช่น รู้ว่า to be going to ใช้กับอนาคต อันใกล้ได้พยายามสร้างประโยคที่แสดงถึงอนาคตอันใกล้
- เลียนแบบ การออกเสียงสำนวนครอบคลุมถึงการจำสำนวนดี ๆ เพราะ ไปใช้อีก

ด้วย

- ฝึกถามตอบกับตัวเอง โดยใช้คำถามที่อยากถามคนอื่น ๆ
- พยายามเรียนรู้จากสิ่งต่าง ๆ เช่น วิทยู โทรทัศน์ ตำรา หนังสือพิมพ์ วิทยุทัศน์ ภาพยนตร์ ภาษาดั้งประเทศ

- พูดยกับตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ
- ฝึกพูดหรือทำซ้ำ ๆ ให้คล่อง

2. กลวิธีการกระตุ้นการเรียนรู้ (Monitoring Strategies) กลวิธีนี้เน้นที่ผู้เรียน ผู้เรียน พยายามสังเกตข้อผิดพลาด (Errors) ทั้งในทางภาษาและการสื่อสารและการสังเกตว่า ตนได้รับ “สาร” (Message) อย่างไร ผู้ได้รับ “สาร” ดีความอย่างไร และผู้เรียนตัดสินใจว่าจะทำอย่างไร กลวิธีการ กระตุ้นการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ผสมผสานระหว่างกลวิธีทางอภิปัญญา และกลวิธีทางพุทธิ- พินัย เช่น วิธีต่อไปนี้

- ระบุปัญหา รู้ว่าตัวเองมีปัญหาในการใช้ภาษาอย่างไร
- กำหนดทางแก้ปัญหาในการใช้ภาษาอย่างไร
- แก้ไขข้อผิดพลาดของตนเอง

ทั้งสามวิธีนี้เป็นกลวิธีทางพุทธิพินัย เพราะเกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ การเปลี่ยนรูป ประโยค (Transformation) หรือการวิเคราะห์เอกสารการเรียนรู้ แต่การตัดสินใจว่าจะทำอะไรหรือ การประเมินค่าการกระทำเป็นกลวิธีทางอภิปัญญาเพราะเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการตนเอง

3. การกล้าเสี่ยง ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จยอมรับว่าตนเป็นเด็กหัดเดินในการ เรียนภาษา ยอมรับที่จะให้คนอื่นมองดูว่าตลก เช่นเพื่อที่จะสื่อสารให้ได้ใช้ทุกวิธีการที่มีเพื่อสื่อสาร อาจจะให้วิธีต่อไปนี้

- การพูดอ้อม โดยอธิบายลักษณะของสิ่งที่ผู้เรียนไม่รู้จัก โดยใช้สำนวน เช่น Something you were to see butter เมื่อต้องการพูดถึงคำว่า glasses
- ใช้คำประเภทที่ครอบคลุมกว้าง ๆ เช่น คำว่า stuff, thing แทนคำศัพท์ที่ไม่รู้จัก เช่น Can you get me that stuff
- เทียบคำที่มีรูปและความหมายเหมือนกันอีกภาษาหนึ่ง โดยอาจจะมีรากศัพท์มา จากคำเดียวกัน เช่น คำว่า Brother ในภาษาอังกฤษ และคำว่า Bruder ในภาษาเยอรมัน
- การใช้ท่าทางประกอบ หรือสร้างคำขึ้นมาใหม่

4. การเป็นผู้เดาที่ดี ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จต้องรู้จักใช้ตัวแนะ (Clues) อย่างมี ประสิทธิภาพและสรุปความได้อย่างถูกต้อง เป็นไปได้และมีเหตุผล รวมทั้งสามารถใช้ตัวแนะ รูปแบบต่าง ๆ ได้ เช่น บริบทสถานการณ์ คำอธิบาย ต้องทำตัวเป็นนักสืบ พยายามหาตัวแนะที่จะชี้ คำตอบ กล้าลองผิดลองถูกหรือบางครั้งใช้การแปลเข้าช่วยเพื่อหาความหมาย

5. การพร้อมที่จะสังเกตรูปแบบของภาษาไปพร้อม ๆ กับเนื้อหา ผู้เรียนภาษาที่ประสบผลสำเร็จมักจะค้นหาโครงสร้างทางภาษา และความสัมพันธ์ทางกฎเกณฑ์ของภาษา และ โครงสร้างลึกของข้อความต่อเนื่องว่ามีความเกี่ยวพันกัน

6. การพยายามคิดเป็นภาษานั้นให้เร็วที่สุด ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จต้องพยายามพัฒนาระบบการอ้างอิงภาษานั้นเอง แยกจากภาษาแม่ และพยายามคิดเป็นภาษานั้นให้เร็วที่สุด เช่น เห็น โต๊ะก็รู้ว่านี่คือ Table ไม่จำเป็นต้องแปลจากไทยไปเป็นอังกฤษ นอกจากนี้ผู้เรียนยังต้องเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตนเองและจัดความรู้ที่ได้รับให้เป็นระบบ

7. การมีความอดทนและกล้าแสดงออก ผู้เรียนภาษาที่ประสบผลสำเร็จต้องมีความอดทน และกล้าแสดงออก รวมทั้งต้องพยายามเอาชนะความรู้สึกที่ถอยของตนเองด้วย

8. การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษต่อเนื่อง การอ่านที่บรรลุจุดประสงค์ในการอ่านช่วยให้ผู้อ่านพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง โดยนำความรู้ความคิดใหม่ ๆ ที่ได้จากการอ่านมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ผู้ที่ได้รับความสำเร็จสูงสุดในชีวิตหลายท่านอาศัยการอ่านเป็นเครื่องมือในการพัฒนาตัวเอง นั่นคือ อ่านหนังสือมาก อ่านหลากหลาย และมีเวลาเพื่อการอ่านเสมอ เทคนิคการอ่านกลวิธีการอ่านที่มีผู้นิยมกระทำตามกันมากทั้งในและต่างประเทศ คือ หลัก SQ3R

S	มาจาก Survey	การสำรวจ
Q	มาจาก Question	การตั้งคำถาม
R	มาจาก Read	การอ่าน
R	มาจาก Recall	การจำได้ ระลึกได้
R	มาจาก Review	การทบทวน

1. การสำรวจ เป็นการพิจารณาส่วนต่าง ๆ ของหนังสืออย่างคร่าว ๆ เริ่มจากหน้าปกนอก หน้าปกใน คำนำ (ให้รู้จักจุดประสงค์ของผู้เขียน) สารบัญ (ให้รู้โครงเรื่องของหนังสือตามหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อย) บรรณานุกรม (ให้รู้แหล่งอ้างอิง) ดัชนี (ให้รู้บัญชีคำที่เก็บมาจากเนื้อเรื่องในหนังสือเรียงลำดับอักษร)

2. การตั้งคำถาม เป็นการถามตนเองว่าต้องการรู้อะไรจากเรื่องที่อ่าน

3. การอ่าน เป็นการพิจารณาถึงความคิดสำคัญและรายละเอียดเรื่องที่อ่าน ผู้อ่านควรบันทึกสรุปเพื่อเข้าใจอย่างแจ่มชัด

4. การจำได้ระลึกได้ เป็นการนึกถึงเรื่องที่อ่าน โดยสามารถสรุปเป็นคำพูด หรือข้อความของตนเองได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

5. การทบทวน เป็นการตรวจสอบความถูกต้องของข้อความหรือแนวคิดที่จะจำไว้ว่า เก็บความได้ครบถ้วนสมบูรณ์หรือไม่ นอกจากนี้ยังมีกระบวนการตามทฤษฎีของ William S. Gray ได้แก่

1) ขั้นรู้จักคำ จำคำศัพท์ที่ได้ถ่ายทอดเสียงได้ ถ่ายทอดความหมายของคำต่าง ๆ ในเรื่องนั้นได้

2) ขั้นเข้าใจความหมายของคำ วลี และประโยค โดยใช้ประสบการณ์เดิมของตน มาช่วยตีความหมายและพิจารณาจุดประสงค์ของผู้เขียน รวมทั้งความคิดที่ผู้เขียนต้องการสื่อแก่ผู้อ่าน

3) ขั้นปฏิบัติการ การอ่านโดยใช้สติปัญญาและความรู้สึกที่สามารถประเมินได้ว่า ผู้เขียนหมายถึงอะไร

4) ขั้นบูรณาการ ผู้อ่านสามารถนำความรู้ ความคิด ความหมายที่ได้จากการอ่าน ไปใช้ประโยชน์สร้างความคิดใหม่

ผู้เขียนเห็นว่า กระบวนการอ่านตามขั้นตอนที่ยกมานี้เป็นกลวิธีที่สามารถพัฒนาทักษะการอ่าน จึงควรได้รับการฝึกฝนให้สามารถพัฒนาการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ

9. เทคนิคการอ่านเพื่อจับใจความ การทำความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านจากประโยคข้อความ หรือย่อหน้าต้องอาศัยการวิเคราะห์โครงสร้างประโยค ข้อความ ย่อหน้า หรือเรื่องนั้น ๆ จึงจะเข้าใจความหมายจากตัวหนังสือการอ่านประเภทที่มุ่งเพื่อจับใจความทั่วไป ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 อย่าง คือ

1) ใจความสำคัญหรือใจความหลัก (Main Idea) หมายถึง เรื่องเกี่ยวกับอะไร กล่าวถึงใครหรืออะไร

2) ข้อความสนับสนุน (Supporting Details) หมายถึง รายละเอียดที่เป็นข้อมูลสนับสนุนใจความหลักให้ชัดเจนยิ่งขึ้น อาจจะเป็นตัวอย่าง เหตุผล และสถานการณ์ต่าง ๆ

ตัวอย่าง

¹ Main Idea ²³⁴⁵ Supporting Details

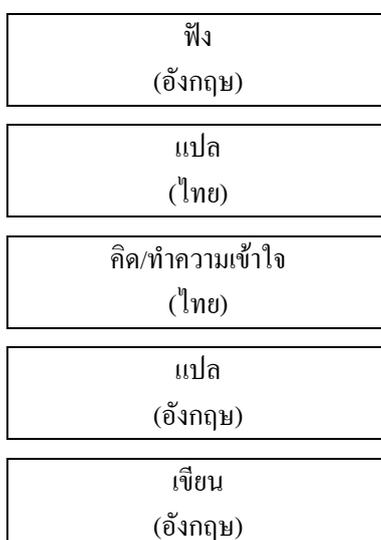
¹ A baby elephant is biggest of alol land babies. ² A newborn baby weighs more tant two hundred pounds. ³ It is about three feet high. ⁴ The new baby is strong, too. ⁵ Almost as soon as it is born, it can walk about.

กลวิธีในการจัดระบบและสรุปประเด็นตามระบบความคิดของตน

เพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการเขียนบันทึก และใช้บันทึกนั้นทบทวนความจำและความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของการบรรยายนั้น ๆ ในเรื่องของขั้นตอนการคิดทำความเข้าใจและสรุปประเด็นนี้ David Nunan (1989) ได้แยกทักษะย่อย ๆ ที่เกิดขึ้นในสมองของนักศึกษาไว้ดังนี้

- การระบุหัวข้อคำบรรยายและตามพัฒนาการของหัวข้อนั้น
- การหาความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (ตัวอย่างเช่น การกล่าวโดยรวม การตั้งสมมติฐานรายละเอียด สนับสนุนความคิดหลัก การยกตัวอย่าง)
- การรู้หน้าที่ของคำหรือสำนวนเชื่อมข้อความต่าง ๆ
- การหาความสัมพันธ์ของใจความต่าง ๆ (ตัวอย่างเช่น ในคามขัดแย้งกันเป็นเหตุผลกัน คล้อยตามกัน)
- การรู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ ซึ่งสัมพันธ์กับหัวข้อหรือเนื้อเรื่อง
- การเดาความหมายของคำศัพท์ข้อความใกล้เคียง
- การรู้หน้าที่ของความหนักเบาของเสียงการเว้นจังหวะ การเน้นเสียง
- การจับทัศนคติของผู้บรรยายที่มีต่อเนื้อหาที่บรรยาย

จะเห็นได้ว่า ขบวนการที่เกิดขึ้นในสมองของนักศึกษาในขณะที่ฟังคำบรรยายมีขั้นตอนที่ซับซ้อนมากมาย นอกจากนี้ Nunan ยังได้เพิ่มทักษะย่อยอีกหนึ่งทักษะคือ การเชื่อมโยงข้อความที่ได้ยินใหม่เข้ากับความรู้ดั้งเดิมของคนซึ่ง Blight (1974) ได้เน้นถึงความสำคัญของทักษะย่อยนี้เช่นกัน โดยกล่าวว่า สิ่งที่ผู้บรรยายพูดจะไม่มี ความหมายเลยหากนักศึกษาไม่สามารถเชื่อมโยงข้อความดังกล่าวกับความคิดที่เขามีอยู่แล้ว โดยการจดบันทึกคำบรรยายภาษาอังกฤษ เมื่อนักศึกษาไทยต้องจดบันทึกคำบรรยายภาษาอังกฤษขั้นตอนต่าง ๆ ของขบวนการเริ่มจากการได้ยินเสียงจนถึงการจดบันทึกในสมุดเพราะฟังคำบรรยายเป็นภาษาอังกฤษมีขั้นตอนดังนี้

ปัญหาที่มักจะเกิดขึ้นก็คือ นักศึกษาจดบันทึกไม่ทัน กล่าวคือ ขณะกำลังเขียนในประเด็นหนึ่งผู้บรรยายก็พูดต่อไปอีกประเด็นหนึ่งแล้วอาจจะทำให้ฟังไม่ทันและพลาดไปเลย ในเรื่องนี้ Partrical Dunkel (1988) กล่าวว่า ความเชื่อที่ว่าวิธีการจดบันทึกที่จะใช้ได้กับนักศึกษาทุกกลุ่ม ยังไม่มีการยืนยัน ได้จากการวิจัยใด ๆ จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจว่าการสอนนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจดบันทึกด้วยแบบ (Model) ที่เป็นสากลที่ใช้ได้กับนักศึกษาทั้งหมดจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่

จากประสบการณ์ของผู้เขียนในการไปศึกษา ณ ประเทศนิวซีแลนด์จึงใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนได้ประสบการณ์โดยสรุปดังนี้

ผู้เขียนต้องเข้าฟังการบรรยายจากอาจารย์หลายท่าน แต่ละคนมีแบบฉบับในการบรรยายของตนเองเมื่อผู้เขียนย้อนกลับมาอ่านทบทวนบันทึกของตน เกี่ยวกับความเข้าใจเนื้อหาของ การบรรยายที่ผ่านมาและแสดงความเข้าใจ โดยการอธิบายประเด็นสำคัญและรายละเอียดที่สำคัญของวิชานั้นได้ ขึ้นอยู่กับผู้เรียนจะต้องมีความรู้พื้นฐาน (Background Knowledge) มาก่อน

สรุป

จะเห็นได้ว่าวิธีการเรียนภาษาอังกฤษลักษณะของผู้เรียนที่ดีที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้น มีความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นการพยายามเรียนรู้ว่ามีผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จใช้วิธีการอย่างไรในการเก็บข้อมูล การจัดการเก็บข้อมูลการแปลงข้อมูล การจดบันทึกและการนำข้อมูลนั้นมาใช้ประโยชน์ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาควรมีความสำคัญแก่กลวิธีการเรียนภาษาในด้านผู้สอนควรจะให้ความสำคัญแก่กลวิธีการเรียนภาษาแนะนำผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและควรมีการสอน “วิธีการเรียน” อย่างจริงจังในแง่ของการศึกษาค้นคว้าและการวิจัยควรมีการศึกษาวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนภาษาแบบใดเป็นการเฉพาะบ้าง ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ในด้านผู้เรียนควรพยายามค้นหาวิธีการเรียนภาษาที่เหมาะสมกับตนเองมากที่สุด เพื่อช่วยให้การเรียนภาษาประสบผลสำเร็จ โดยที่ผู้เรียนจะต้องพร้อมรับผิดชอบตนเองเพิ่มขึ้น ควบคุมระบบการเรียนของตนเองหรือกล่าวในที่สุดก็คือ เรียนภาษาให้เป็นนั่นเอง

เอกสารอ้างอิง

- Bertoldi, Elizabeth. Kollar. Judy. And Ricad, Ellen. **“Learning How to Learn English : from Awareness to Action.”** ELT Journal Volume 42/3 July 1988, Oxford University Press. 1988.
- Bligh, A, Dinald, **What’s the use of Lectures** Middle sex, Penguin Education, 1972.
- Dickinson, Lesile, **Self-Instruction in Language Learning.** Cambridge : Cambridge University Press. 1987.
- Dornyei, Zoltan and Thurrell Sarah, **“Teaching Conversational Skills Intensively : Course Content and Rationale,”** Elt Journal Volume 48/1, January 1994. Oxford University press 1994.
- Dunkel, Patrica, The content of L1 L2 student’s **Lecture Notes and Its Relation to Test Performance.** Tesol Quarterly 22;2, 1988.
- Nunan, David, **Designing Tasks for the communicative classroom,** Cambridge : Cambridge University Press. 1989.
- Oxford, Rebecca L. **Language Learning Strategies.** New York : Newbury House Publishers, 1989.
- Pearson, Eloise. **“Learner Strategies and Learner Interviews.”** ELT Journal volume 42/3 July 1988, Oxford University Press, 1988.
- Rogers. Theodore, **“After Methods, What” Paper presented in “Language Teaching Methodologies in the Nineties”** RELC Singapore, April 10-14, 1989, Anthology series 24, Sarinee Anivan ed.
- Rubin, Joan and Wenden, Anita. **Learner Strategies in Language Learning** New Jersey : Prentice - Hall International. 1987.
- Wenden, Anita **Learner strategies for Learner Autonomy.** New York : Prentice - Hall 1991.